

velse af Ind- og Udførselsforbud og -restriktioner med Tillægskonvention af 11. Juli 1928, da har Udviklingen ikke været gunstig i det forløbne Aar. Da de i Tillægskonventionen opstillede Betingelser, d. v. s. 1) Tiltrædelse eller Ratifikation af mindst 18 Stater, 2) Ratifikation eller Tiltrædelse af visse nærmere angivne Stater, ikke var opfyldt den 30. September 1929, afholdtes en ny Konference i Paris i December s. A., som resulterede i en Protokol af 20. s. M., der foruden af Danmark undertegnedes af Tyskland, Østrig, Belgien, Storbritannien, Nord-Irland, Luxemborg, Norge, Nederlandene, Frankrig, Ungarn, Portugal, de Forenede Stater, Japan, Schweiz, Jugoslavien samt senere af Italien og Rumænien, medens Finland og Sverige, der oprindeligt havde ratificeret Konventionen, ikke undertegnede Protokollen, idet de mente, at de Betingelser, hvorunder det nu var besluttet at sætte Konventionen i Kraft, ikke svarede til dem, deres respektive lovgivende Forsamlinger havde tænkt sig.

I Henhold til ovennævnte Protokol traadte Konventionen i Kraft mellem de 17 undertegnede Stater den 1. Januar 1930, men det var en Forudsætning, at Polen og Czekoslovakiet ratificerede Konventionerne inden 31. Maj 1930. Saafremt denne Forudsætning ikke blev opfyldt, skulde Forpligtelserne for de undertegnende Stater ophøre pr. 1. Juli d. A., medmindre de Lande, af hvis Tiltræden de havde gjort deres Tiltræden betinget, selv forblev Deltagere i Konventionen, eller de ved Erklæring til Folkeforbundssekretariatet inden 20. Juni d. A. gav Afkald paa de stillede Betingelser.

Da hverken Polen eller Czekoslovakiet havde tiltraadt inden 31. Maj d. A., blev Fristen forlænget til resp. 20. og 26. Juni, indenfor hvilken Frist Czekoslovakiet vel ratificerede Konventionen, men samtidig gjorde dens Ikrafttræden for sit Vedkommende afhængig af, at Konventionen ratificeredes eller tiltraadtes af Tyskland,

Østrig, de Forenede Stater, Frankrig, Storbritannien, Ungarn, Italien, Japan, Polen, Rumænien, Jugoslavien og Schweiz.

Polen erklærede derimod, at det ikke kunde tiltræde Konventionen og motive-rede sit Standpunkt med, at det ikke kunde gaa med til fri Indførsel af fremmede Varer, saalænge dets egen Udførsel ikke nød saadanne Vilkaar. Da dets Industriindførsel til Rusland var blevet stærkt reduceret paa Grund af dette Lands ændrede økonomiske Struktur, var det henvist til at søge at faa afsat sine Raastoffer og Landbrugsprodukter paa de vesteuropæiske Markeder, navnlig i Tyskland, men hidtil var det ikke lykkedes at faa en tilfredsstillende Ordning med Hensyn til Udførselen til dette Land.

Ungarn, der ligesom flere andre Lande bl. a. havde gjort Konventionens Ikrafttræden afhængig af Polens Ratifikation, erklærede derefter, at det ikke betragtede sig som bundet efter 1. Juli d. A.

Herméd var ogsaa Muligheden for Konventionens Ikrafttræden for Czekoslovaikiets Vedkommende bristet, ligesom Schweiz, der fastholdt de af det stillede Betingelser, herunder Ungarns og Czekoslovaikiets Deltagelse i Konventionen, blev frigjort.

Dette medførte atter, at en Række andre Lande, nemlig Østrig, Tyskland, Belgien, Luxemborg, Italien, Rumænien og Jugoslavien, som havde stillet et eller flere af de ovennævnte Landes Deltagelse som Betingelse, nu erklærede, at de ikke betragtede sig som bundet efter 1. Juli, og da Frankrig ligeledes havde stillet Betingelser, der ikke var opfyldt, maatte yderligere dette Land betragtes som løst fra Konventionens Forpligtelser.

Deltagere i Konventionen var pr. 1. Juli 1930 kun følgende Lande: De Forenede Stater, Storbritannien, Japan, Nederlandene og Portugal, der ingen Betingelser havde stillet ved deres Ratifikation af Konventionerne. Disse Lande er bundet indtil 30. Juni 1931, men kan fra denne Dato eller fra samme Dato i 1932, 1933 og